

KARIERNI KLEPETI



TOKRATNA GOSTJA V KLEPETU

Ksenija Zečević,

psihologinja,

**zaposlena na področju
izobraževanja odraslih**

KDO JE KSENIJA? SE NAŠIM BRALCEM LAHKO NA KRATKO PREDSTAVIŠ?

Prav na kratko ne znam :) Drugi zame pravijo, da sem podrobna, temeljita, verjetno bi želeli reči picajzlasta. Zase bi rekla, da sem pozorna in se rada poglobim. Menda sem precej drugačna, če me spoznaš na delu ali zasebno. Nerada prosto govorim o sebi, saj ne vem, kaj bi povedala. Visoko vrednotim čas, vseč so mi besede in ne morem si predstavljati, da bi živela kje daleč od morja.



KSENIJA, ZDAJ DELAŠ NA LJUDSKI UNIVERZI KOPER. KAJ POMENI DELATI NA LJUDSKI UNIVERZI? KAKO ZGLEDA TVOJ DELOVNIK?

Pri nas vsak sodelavec primarno skrbi za določeno področje. Jaz večino svojega delovnega časa namenim organizaciji tečajev angleščine; razpisujem tečaje, zbiram prijave zanje, oblikujem skupine tečajnikov in komuniciram z njimi. Sodelujem tudi z učitelji tečajev. Občasno pomagam pri izpitih, ki se izvajajo pri nas, ali na drugih področjih. Moj delovnik je zato razgiban, dan ni dnevu enak. Včasih veliko telefoniram, drugič se s tečajniki pogovarjam osebno, kak dan veliko berem in kaj napišem. Kdaj pa kdaj delam popoldne, če se takrat odvijajo aktivnosti.

OPRAVLJAŠ DELO, ZA KATEREGA SI SE IZOBRAŽEVALA?

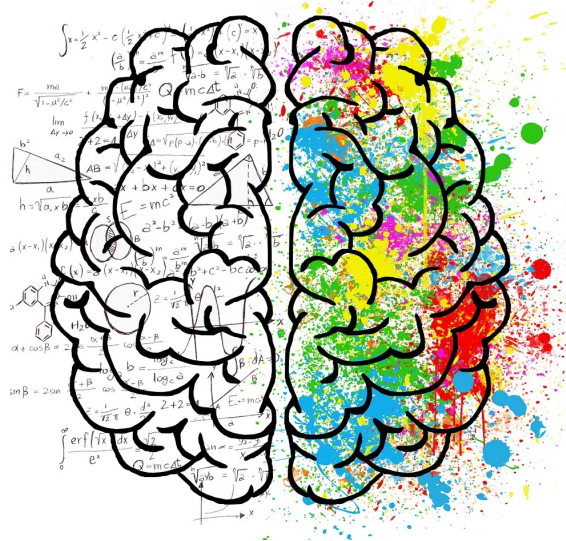
Ne, študirala sem psihologijo, strogo gledano pa je moje delo delo andragoginje – t. j. nekoga, ki skrbi za izobraževanje odraslih. To pa ne pomeni, da se pri delu ne znajdem. Med študijem sem dobila veliko znanj – tako psiholoških kot pedagoških oz. andragoških, ki mi zdaj pridejo prav, zato se ne počutim izgubljeno. Seveda se še vedno lovim, predvsem, ko se s kakšno delovno nalogo srečam prvič.

SI SE MORALA ŠE ČESA DODATNO NAUČITI, DA LAHKO OPRAVLJAŠ SVOJE DELO?

Seveda! Kar naprej se učim, ne predstavljam si, da bi vse že znala, in mislim, da bo vedno kaj, česar se bom morala, vsekakor pa želela naučiti. Ob začetku dela sem se učila o sami Ljudski univerzi, programih, ki jih ponuja, postopkih, ki jih izvaja, o zakonodaji, ki urejajo področja, na katerih delam. Poleg tega sem in še vedno berem prispevke z andragoškega področja, učim se o tujih jezikih, o učenju tujih jezikov, posebno o angleščini, saj skrbim za to področje.

DOŠTUDIRALA SI PSIHLOGIJO. ZAKAJ SI SE ODLOČILA ZA TA ŠTUDIJ? KDO TI JE POMAGAL PRI ODLOČITVI?

Nekje v 9. razredu sem se začela spraševati, zakaj se ljudje obnašajo, kot se. Ko smo v 2. letniku gimnazije dobili psihologijo, se mi je zdelo, da na to odgovarja ravno psihologija. (Zdaj sicer nisem več prepričana, da lahko psihologija sama ponudi vse odgovore, a takrat sem bila). Spomnim se, da sem z zanimanjem brala gradivo, vezano na psihologijo, stvari sem si hitro zapomnila in vedno me je zanimalo še kaj več. Proti koncu 2. letnika sem nekako vedela, da bom šla to študirat, in se nisem nikoli več resno vprašala o svoji izbiri študija. V četrtem letniku sem sicer pogledala še nekaj programov, da si ne bi očitala, da jih nisem, a sem po prebiranju predmetnika psihologije vedela, da bo to moja prva izbira. Če pomislim za nazaj, mislim, da sem odločitev sprejela kar samostojno. Spomnim se, da sem se težko odločila, saj sem na splošno imela raznolike interese (še vedno jih imam) in študirat bi lahko šla praktično kar koli znotraj teh interesov. Nobene posebne omejitve nisem imela in odločitev za študij se mi je zdelo precej dokončna :) Spomnim se, da smo se doma sicer pogovarjali o tem, večkrat, a me domači niso želeli usmerjati. Šla sem tudi k šolski svetovalni delavki, a bolj zato, da mi pove, kakšne možnosti imam, da bi bila sprejeta, in mi pomaga razumeti razlike med študijskimi programi, ki so se mi zdeli podobni psihologiji. Na informativnem dnevu me je sicer zaskrbelo, saj je bil študij predstavljen kot zahteven, poleg tega nisem poznala nikogar, ki bi se odločil zanj, a sem pri odločitvi vztrajala. Hecno je, da so doma ves čas upali, da se ne bom odločila za delo z ljudmi, a so mi to povedali šele med študijem.



LAHKO BI REKLI, DA SI NA ZAČETKU SVOJE KARIERNE POTI. KAKO PA TI RAZUMEŠ POJEM »KARIERA«?

Mislim, da se je moja karierna pot začela že kar nekaj časa nazaj, le da sem zdaj morda najbolj očitno na karierni poti. Čeprav sem že med študijem in na srednji šoli nabirala prostovoljske in druge izkušnje, sem se zdaj prvič redno zaposlila. To se mi zdi pomemben korak na karierni poti, a še zdaleč ne prvi. Kariero si namreč predstavljam zelo razpredeno, kot pajkovo mrežo, ki se plete, občasno kaj ujame vase, se kje razpara in kje na novo zlepi. Blizu mi je misel, da kariera oziroma karierna pot ni linearna, pač pa, vsaj kot si predstavljam, nastaja kot kolaž znanj, spretnosti, kompetenc, izkušenj in lastnosti osebe na eni ter poklica ali širše trga dela na drugi strani. Dobro se mi zdi imeti približno smer, kamor greš, a se ta lahko spremeni, kakšen korak smiselno odloži ali pohitri, zato je potrebno biti tudi fleksibilen.

SI ŽE MED ŠTUDIJEM VEDELA, DA ŽELIŠ DELATI V ŠOLI, V IZOBRAŽEVANJU?

Sploh ne :) Med študijem me je bolj vlekel v druge vode. Izobraževanje ali bolje učenje na splošno sta mi blizu, zdita se mi osebno pomembna. Če nekaj veš, lahko to uporabiš ali ne, lahko se drugače odločaš, odpre se ti nov svet. Prav zaradi tega mi je moje področje dela blizu in rada počnem, kar počnem. Ko sem iskala zaposlitev, sem upala, da bom pristala v kolektivu, kjer se bom s sodelavci razumela, iskala pa sem delo z ljudmi, razgibano, raznoliko in zanimivo zaposlitev, ki bi mi omogočala učenje novega. Od vedno rada psihologiji dodam še kakšen vidik, ki ni prav »čisto« psihološki.

KAJ PA ZA V PRIHODNJE? ŽE VEŠ, V KATERO SMER PELJE TVOJA POKLICNA POT?

Niti slučajno. Trenutno mi je veliko stvari novih. Navajam se na delo – ne le na delo na Ljudski univerzi Koper, pač pa na delo na splošno, na to, da sem zaposlena (na 8-urni delovnik, na rutino). Zaenkrat sem, kjer želim biti. Lahko da se bo to sčasoma spremenilo, lahko me bo začelo zanimati kaj drugega, a še vedno podobnega, lahko pa mi bo postalo všeč kaj čisto drugačnega. Kdo ve? Važno se mi zdi, da sem zadovoljna, da me delo izpolnjuje in da mi ostane nekaj časa in energije še za druge stvari.



KAJ TI JE BILO MED ŠTUDIJEM NAJBOLJ VŠEČ?

Šteje, če rečem ljudje? Neizmerno srečo sem imela, da sem na fakulteti našla zelo dobre prijatelje, ki so nedvomno pomemben element študijskih dni. Hmm, sicer pa morda vsebina študija. Sprva sem se navduševala nad tistim, kar sem videla kot psihološke trike. Zelo kmalu pa sem ugotovila, da trikov pravzaprav ni, in da čeprav vemo kar veliko o človeku, je še toliko neznanega. Tako, da me je iz letnika v letnik vedno bolj navduševala širina študija in seveda občutek znanja, ki se nakopiči. Prvih nekaj mesecev namreč ne veš, kaj bi z vsemi informacijami. Višji letnik si, bolj se informacije povezujejo in boljši občutek imaš, da nekaj pa le veš. Seveda pri pozitivnih straneh ne morem niti mimo obštudijskih aktivnosti in dogodkov, ki sem se jih lahko udeleževala in ki ih je v Ljubljani veliko. Treba je priznati, da je velik plus študentskega življenja tudi subvencionirana prehrana oziroma študentski boni.

ČE BI PONOVO IZBIRALA, BI SE ODLOČILA ZA ISTI ŠTUDIJ?

O tem sem premišljevala med študijem, a nikoli nisem zares našla alternative. Težko odgovorim, saj je zdaj veliko mojih znanj in izkušenj vezanih na psihologijo (ožje in širše). Na to, kako stvari doživljam in si jih razlagam, je nedvomno vplivalo to, kar sem študirala. Tudi ljudje, ki sem jih spoznala med študijem, so nedvomno vplivali name. Čeprav zveni razneženo, bi na drugem študiju zdaj verjetno bila, vsaj deloma, drugačna oseba. Težko si predstavljam sebe, če bi recimo, študirala farmacijo. Nekako podobno kot če bi si sebe predstavljali z drugo barvo oči – saj gre, a vseeno je malce čudno. Če bi preprosto odvrtila čas nazaj, bi tista Ksenija gotovo ponovila izbiro. Če bi pa se zdaj morala odločiti za študij, bi k odločanju pristopila drugače – razširila bi nabor iskanj, pogledala tudi druga, od psihologije bolj različna področja, študije drugje, predvsem pa bolj izhajala iz poklica in manj iz študijskega programa. Morda bi bolj resno razmislila o medicini, ki me je tudi zanimala, a je nisem nikoli zares obravnavala kot možnost. Pravzaprav sem res radovedna, kje bi pristala, če bi morala jeseni začeti kot brucka! Stvar je v tem, da ko se z nečim po bližje spoznaš, je to lahko drugače od tistega, kar si mislil, da bo. Tako je tudi s študijem – na začetku težko predvidiš, kako bo pravzaprav izgledal. Ne glede na vse, sem s svojo izbiro študija zadovoljna in mi zanjo ni žal.

KAJ PA POČNE KSENIJA V PROSTEM ČASU?

Zelo različne stvari – skoraj vedno imam še kakšen stranski projekt, ki mu namenjam svoj čas. Trenutno je to raziskava na temo odprte znanosti. Morda kdo tega ne bi štel kot prosti čas in tudi sama ga včasih ne doživljam tako, a so vsi ti projekti zame pomembni. Pomembna sestavina mojega prostega časa je glasba. Sicer pa v prostem času rada včasih preprosto mirujem, tako da gledam filme, berem, tudi v tujih jezikih. Ob drugih priložnostih nekaj počnem, sem aktivna, rada se učim in preizkušam nove stvari. Kar nekaj časa namenim ohranjanju stikov s prijatelji, predvsem tistimi, ki živijo na tujem. Rada kuham in pečem, pogrešam pa ustvarjanje z rokami, zato predvsem v zadnjem času preizkušam različne umetnosti, da vidim, če se s katero ujameva.



ŠE ZA KONEC - KAJ BI SPOROČILA MLADIM, KI ŠELE STOPAJO NA SVOJO KARIERNO POT?

Pomembno se mi zdi, da se s poklicem, ki jih zanima, spoznajo zgodaj, da sprašujejo, da si upajo premisliti si in da so, ko enkrat izberejo, v svojo izbiro pripravljeni vlagati čas, trud in delo. Ključno je, da raziskujejo in se ne bojijo te poti malo potipati, predno stopijo nanjo. Kar nam kdo pove o nekem delu/poklicu, je morda drugače od tega, kar se bomo o njem učili v šoli/na faksu in nenazadnje bomo lahko, ko bomo enkrat opravljali ta poklic, sami delo doživeli čisto drugače. Če pomislite, srednja šola traja 4 – 5 let, faks pa še enkrat toliko. V tem času se spremenimo, spremenijo pa se tudi poklici ali vsaj način njihovega opravljanja. Nujno je, da začnemo drugače gledati na svoje kompetence – isto znanje ali spretnost ti lahko pride prav na različnih področjih, čeprav na prvi morda pogled ne deluje tako, in vzeti v zakup, da se bomo verjetno morali tekom dela naučiti česa novega. Drugo bo nekaterim morda samoumevno, a sama bi bila hvaležna, če bi to spoznala bolj zgodaj. Ni nujno, da mi bo čisto vse, vezano na neko delo, všeč. Nekaterim je, a bolj pogosto se zgodi, da ti lahko že predmeti na faksu niso vsi enako všeč, podobno potem velja pri zaposlitvi. Včasih se mi zdi, da imamo mišljenje, da "Če mi je smer všeč (npr. psihologija), mi bo všeč vse na tej smeri". Ni vedno tako, morda za nekatere, a zame denimo ni bilo in to me je kar presenetilo. Med študijem sem vedela, da moram tudi te vsebine znati – ne toliko zaradi ocen, temveč, ker bom to znanje potrebovala pri delu in bo morda kdo od tega odvisen. Podobno je z delom – ni nujno, da ti bo vse na delu enako všeč. Vsekakor se mi zdi dobro, da svojega dela ne sovražiš, da ga večinoma rad opravljaš, a v resnici se tako delo kot posameznik spreminjata, zato ves čas nekako žongliraš in vzpostavljaš ravnovesje med obema.